

הבית לחוכמה מתהווה

ליצור קשר משמעו ליצור 'קשר'

על יחסים מעולם אחר

מראת ידע 3/2021

ד"ר ברכה קליין תאיר

כל תהליכי הצמיחה, ההתחדשות וההשתנות שלנו, בדיוק כמו בבריאה כולה, יושבים על יחסים; עם עצמנו, עם האחר, עם הסביבה. יחסים הם קו אנרגטי שמחבר בין שתי נקודות מוצא או יותר ויוצר ביניהן הדהוד = השתקפות = השלכה = השפעה = תקשורת = למידה = תנועה = נשימה = מחשבה. כול קו שנוצר הוא חלק מתוכנית גדולה לאבולוציה אשר מפגישה לפחות שני דברים שמשקפים את הנדרש גילוי, שינוי צורה, לימוד, העצמה.

על-כן, יחסים נחשבים לבית הספר לאבולוציה המשמעותי ביותר: בתוך יחסים אנשים צומחים, מתחדשים ומשתנים. בתוך יחסים מתגלית האמת, הפער בין הרצוי למצוי...בין הנכון לכדאי...בין שמיים (UNITY<YOU<WE) לארץ (ME <I <US).

כל קוץ שאנחנו נדקרים ממנו, כל אבן שמכאיבה לכפות הרגליים, כל גחל ששורף אותנו, בקיצור, כל ההתנסויות המחכות, המבחנים, הפחדים, התסכולים – מטרתם אחת: לעורר את המודעות שלנו לשיעורים שעלינו לחוות ביחסים עם עצמנו, ביחסים עם אחרים וביחסים עם הסביבה. "תמיד מסמר אחד יוצא על ידי מסמר אחר" ("ספר הידע", 52/506). מריבות ביחסים עם עצמנו ועם אחרים הן התעסקות עם הפסולת, עם בעיות, עם תענוגות, בלי כוונת חיבור. מכאן שעוצמת ההתכללות משקפת את מידת הבחירה המודעת בחיים ואת תהליכי הצמיחה, ההתחדשות וההשתנות שלנו.

אדם נבחן על ידי אדם רק בתוך יחסים. קוסמוס לא רוצה לראות יותר אנשים שחוזרים שוב ושוב על שגיאות "ערך הקבלה" ביחסים. ערך הקבלה הוא אחד מהמדדים של חוק "סיבה – תוצאה". ככל ש"אנחנו אוהבים את הנברא בזכות הבורא" ("ספר הידע", 43/418), ככל שאנחנו מצליחים להתייחס אל האחר כאל nameless energies (מעבר לצורה), אנחנו מתמלאים באנרגיה קוסמית גבוהה שמאפשרת לנו לטפס. אבל אם נדחה, נבקר, לא נכבד את האחר, אנחנו צוברים קארמות – מבחנים לא פשוטים בחיי היום יום.

הבית לחוכמה מתהווה

בתוך יחסים אנחנו משייפים את הקליפות, פורמים את הקשרים המסתירים, חושפים את הפנים הרבים שדורשים טיהור, ריפוי והעצמה כפי שהם משתקפים אצל האחר, פותחים את כול המנעולים, מפצחים סודות ומגלים את מהותנו האדירה; מהות האור שאנחנו, האמת השלמה.

בתוך יחסים אנחנו מגלים את האמונות ואת הכוונות האמיתיות שלנו; מגלים את הרצונות האגואיסטיים, הלוחמניים והתחרותיים למען תועלת אישית; מגלים היצמדויות, השוואתיות, שיפוטיות וביקורתיות בתפיסת האחר. בתוך יחסים אנחנו מגלים את החולשות שלהן אנחנו נותנים כוח.

בתוך יחסים אנחנו מגלים את ה"אויבים"; בני זוג, ילדים, הורים, חברים קרובים, קולגות, שותפים עסקיים שהם המורים הכי גדולים שלנו בתהליך הצמיחה, ההתחדשות וההשתנות ("נערי מעלית": אלה שלוחצים על כפתור הקומה בה עלינו לרדת על מנת שנלמד את השיעור. אנחנו בוחרים איך להתייחס אליהם). מדוע? גם בגלל שהחוקים הקוסמיים איתם יש לנו קושי מולבשים בבני אדם (חשבו על זה לרגע...), וגם בגלל פערי תודעות המתגלים ביחסים ומאתגרים את השיעור של התכללות (הקושי ליצור קואורדינטה). לכן, כאשר אנחנו בוחרים לכבד אותם במקום להיות מופעלים על ידם ולהגיב להם, אנחנו מפסיקים את זריעת השליליות במציאות.

בתוך יחסים המציאות מתחדשת, צומחת, משתנה, ארגונים מתחדשים, צומחים ומשתנים, מבנים מעוצבים, פוטנציאל ממומש, יזמות מצליחות או נכשלות.

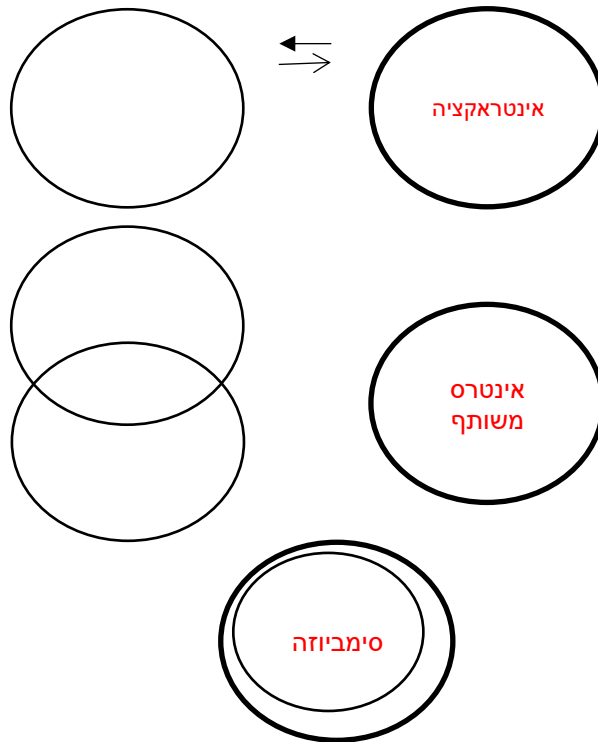
רק יחסים מוכללים מאפשרים לנו היום לממש את התכלית החדשה לאבולוציה: להיות בעלים של מהות אדירה = לחזור חזרה אל נקודת המוצא האמיתית שלנו בכללות הרוחנית, קומה 100. כי רק יחסים מוכללים מאפשרים לנו להתחבר אל שקע ביקום אחר, למשוך עוצמות אנרגיה, להטעין את מחולל המוח, לפתוח ארכיבי סוד מוצפנים, כולל הפנים שלנו מממדים שונים, לטהר תכנים, לגלול הכל מחדש לפקעת בעלת צורה חדשה המהווה פלטפורמת טיפוס עוצמתית חזרה אל נקודת המוצא שלנו בכללות הרוחנית, יקום 2. אדם לבדו לא מסוגל עשות זאת.

לשם כך עלינו לשחרר שתי פרדיגמות ישנות שניהלו את חיינו עד כה ולאמץ שתיים חדשות.

2 פרדיגמות ישנות שעדיין מלוות אותנו בקיום הארצי שלנו: ארכיטיפ השבט (US) שמתעל את היחסים לתועלת השבט באופן שלעיתים פוגע ביחידים (הפכו לכלי שרת), וארכיטיפ האינדיבידואל (I/me) שמתעל את היחסים לתועלת אישית ואגואיסטית. שתי הפרדיגמות פועלות על פי הנוסחה: להשיג – גלות – להיות. הן מאפיינות את ההיפרדות שלנו מהשלם ויצירת הקוטביות הכואבת שמעצימה תועלת אישית. הן מתמקדות בשימור, או בשינוי קטן, או בתיקון מכאני – פונקציונלי שמחפש להתאים אדם או ארגון לסביבה חיצונית/לציפיות. משקיעים משאבים, מאמץ זמן כדי לשנות בני אדם או לשלוט בהם. התוצאה: נפרדות, תגובתיות, ניכור, אלימות, חוסר כבוד, אגואיזם, הצורך להוכיח, צמצום האדם והפיכתו לפיון.

הבית לחוכמה מתהווה

US – כוח השבט: הפרדיגמה בעלת עשרות אלפי שנות בעבוע (התפתחות הדתות, החברה האנושית, המהפכות, המדע...הקמת המדינה, הקיבוץ, מפעלי התעשייה), מתארת התנהלות של "שבט" על פי העקרונות הבאים: הכוח נמצא בידי סמכות מרכזית, החברה חותרת לאחידות, לסדר ולקולקטיביות, נאמנות רק לבני ה"שבט" (הדת, המדינה, הארגון, קבוצת הכדורגל, ראש השלטון, המוצר או הרעיון), היררכיות, כניעה לסמכות, סדר, נורמטיביות, אמת אחת, לאומיות/לאומנות (טוב למות בעד ארצנו), חזק מוסרי, נתינה למען הכלל (בעיקר בעתות משבר), יכולת בחירה שמבוקרת על ידי הקבוצה, אין מקום לחריגים ולשונות, אין משקל לאדם הבודד – הוא נחשב לאובייקט המשלב בין גנטיקה להשפעת סביבה, נמצאים נמוך בסולם הצרכים של מסלאו (Do).

כתוצאה, מצטמצם קיומו של האדם לאובייקט בחברה אחידה, לאוסף של פונקציות אינסטרומנטליות בתוך הסמיוטיקה של התרבות. ל"בורג" אחיד בתוך מערכת של סדר ויציבות (זהות ותרבות קולקטיביים). המודרניזם אף העצים זאת בכך שהגדיר את האדם כמרכיב במשוואה של אמיתות מדעיות. זהו האדם הרציונלי – כלכלי (טיילור, פיול, וובר, פרויד). האובייקט מייצג בעצם אינדיבידואל פריק, המחפש את השביל הנורמטיבי על מנת להמשיך להיות "בורג" קטן במכונת החיים.

הבית לחוכמה מתהווה

על בסיס "כוח השבט", התפתחנו החוצה. אנחנו מוזמנים להסתגלות סטטית, למציאות "שם", המבטלת את הביטוי ליחיד אותנטי ושואפת למלא אחר ציפיותיהם של אחרים (התנהגות מותנית). לדעת פרום, האדם המסתגל סטטית, מאמץ מנהג חדש מבלי לגעת עמוק בנשמתו – מהותו. רובינו יודעים על עצמנו מתוך דברים שאחרים אומרים עלינו. הזהות שלנו ניתנת לנו בגדול על ידי אחרים ("השבט"). העוגנים עליהם אנחנו נשענים הינם חיצוניים (כולל האל).

I – כוח האינדיבידואל: כוח שנתן לגיטימציה במאה האחרונה להתמקדות באדם, בתועלות האגואיסטיות שהוא מצפה לקבל, בחומר, בהישגיות, בחומרנות, לעיתים, על חשבון אחרים (כיבוי האור של האחר), בנפרדות. ככה, קורא האדם תגר על סמכות מרכזית, מנסה להרוס מוסכמות חברתיות וערכים קולקטיביים (נהלים), לשחוט פרות קדושות כמו מערכת המשפט או שומרי החוק. הפרדיגמה הציבה את האדם במרכז - סובייקט כאשר החברה הינה מכשיר למימוש רצונותיו. התוצאה, פיתוח תודעה של רודנות או קורבנות (הם אשמים, זה בגללם. קורבנות היא בחירה לא מודעת לעקוד את האני בתוך כלוב נעול = בתוך אמונות מקבעות שמגבילות עוצמה, אמת, השפעה, שפע). אך יחד עם זאת, פרדיגמה זו גם עודדה שונות, יצירתיות, יזמות, חופש בחירה, גילוי עצמי, פיתוח עצמי, מימוש עצמי (הקצה העליון של פרדיגמת הצרכים). היחיד לכן מופיע כגורם המשפיע על הישגיות, מצוינות והצלחות. קצב מטורף של שינויים והלחצים שלהם נמצאים בכל מקום, אפילו בשבטים רחוקים.

אין להתכחש לכך ששתי הפרדיגמות: I - US הנמצאות בקצוות רצף ההתפתחות האנושית, הביאו הישגים מדהימים בכל התחומים. הן הביאו את השפע לחיינו; שפע של ערוצי תקשורת מקומיים וגלובליים, שפע של מידע וידע המתעדכנים כל שנייה, שפע של דימויים וריגושים, שפע של חומר, שפע של מוצרים, אשר הביאו להתפתחותה של מגמת "כלכלת שוק עולמי חופשי" ושל חברות רב לאומיות. הביאו לשביעות רצון חומרית מיידי ונחות של קיום.

אך למרות כל אלה, האדם לא השכיל לייצר שיווי משקל חדש. הבדידות התרחבה. השלם התפרק לחלקיו. ניתוק רגשי כואב. ההתכנסות מעולם גלובלי ואוניברסלי חזרה אל השבט/המשפחה/הקבוצה הלאומית/דתית/פוליטית/התעצמה. מלחמות השבט נגד שבט רק התגברו (בכדורגל, בפוליטיקה, בכלכלה). הגבולות בין אנשים/שבטים הפכו להיות גבולות מפרידים ומבדלים ולא מאחדים. הנאורות נמצאת בנסיגה. האנושות חזרה לחפש את הגואל, המושיע, הקיסר, המלך. לא סתם האנטישמיות הרימה ראש וידיים וכמוהם גם דורשי עליונות הגזע הלבן.

זאת, לצד התגברות האינדיבידואליזם. החזירות החומרית, הראוותנות, השררה, התועלת האישית והכוחנות נוכחים בגדול בחיינו. החברה האנושית מקוטבת, מפולגת, אלימה, בורה ומתפוררת יותר מאי פעם. המידות הרחניות (הקרנה מהלב) והמידות האדוניטיות (הקרנה מהמוח/ המחשבות להן אנחנו נותנים כוח) שלנו נחלשו (הרוח נחלשת). הגדלנו את הפערים החברתיים (גובה המשכורות היא שערורייה שאם לא תטופל כראוי עם שוך המשבר, כאילו לא עשינו כלום). השחיתות, הניצול, האלימות, השיפוטיות, ביטול האחר הופכים לנוהג יומי. החינוך המשפחתי והציבורי נמצא בתהום הנשייה. האדם מפר שוב ושוב את חוקי הבריאה והטבע,

הבית לחוכמה מתהווה

מעמים על המגמה שליליות שהיא לא מסוגלת כבר לשאת (המסת הקרחונים, שריפות, מזג אוויר משוגע, סופות, רעידות אדמה וכד'), מוריד את רמת החמצן בכ- 10%-15% בגלל זיהום תעשייתי. הטוקבקיסטים ממשיכים להתלהם, לפלג, להשמיץ, ובני האדם ממשיכים להיות פיונים/כלי משחק בידי הרבה מעסיקים וממשלות.

הפכנו לאסירים בידי תכנים ישנים, בידי אמונות המוגבלות על ידי אמת חלקית – אמת של "חור מנעול", בידי תכונות, יכולות וזהויות מצומצמות. נכנעים לפיתויי תענוגות רגעיים היוצרים תחושת רעב תמידית ולפיתויים חומריים אינסופיים שמכלים את האנרגיות המעטות שבתוכנו. מובלים על ידי רצון פרטני – אגואיסטי של "כדאי לי" שמפריד אותנו מהמכלול, שדוחה את האחר והשונה ומאוד מחליש אותנו. מעדיפים להישאר כמו שאנחנו, רק נזוירטיים יעילים יותר, כדי שנוכל להשיג את מה שאנו רוצים בלי להסתכן. אנחנו מעדיפים את הביטחון של האומללות הידועה על פני האומללות של אי-ביטחון לא מוכר. משקיעים אנרגיות רבות בהכחדת "החיידקים", בטיפול בסימפטומים, במלמול סיסמאות ריקות מתוכן. אנחנו ממשיכים לספר את אותם סיפורי קורבנות שרק מקבעים אותנו עמוק יותר בביצה ההישרדותית השלילית.

למרות השפע הקיים כמעט בכל התחומים, אנחנו חווים רק רסיסים ממנו, במרווחים בין השריטות שאנחנו חוטפים בהתקלות עם סלעי החיים, בחיכוך עם אנשים, בהתמודדות עם המבחנים הכואבים. אנחנו משלמים מחירים כבדים על מנת לשרוד בים הבוץ העכור. הטכנולוגיה, עם הכבוד השמור לה, הפכה אותנו למנוכרים, לבודדים ואובדניים יותר מאי פעם. התוצאה, יצירת פער בלתי נסבל ומתסכל בין "לדבר על" לבין "לעשות את" המוביל למחנק, דיכאון, בלבול וחוסר משמעות.

בשפה של פרופ' צ'אן קים ופרופ' רנה מבורן, האנושות צללה אל תוך "אוקיינוס אדום", אוקיינוס ההישרדות שמחליש את רוח האדם, פוצע את רקמות גופו ומביא למחלות. רצפת האוקיינוס היא אנוכיות, לעצמי בלבד, אגו, מחסור, נפרדות, סולם צרכים לצד הבזקי אלטרואיזם, הפחד מהמוות, מאי-וודאות, הפחד לאבד שליטה, להיות עוצמתי, לגעת בשמיים.

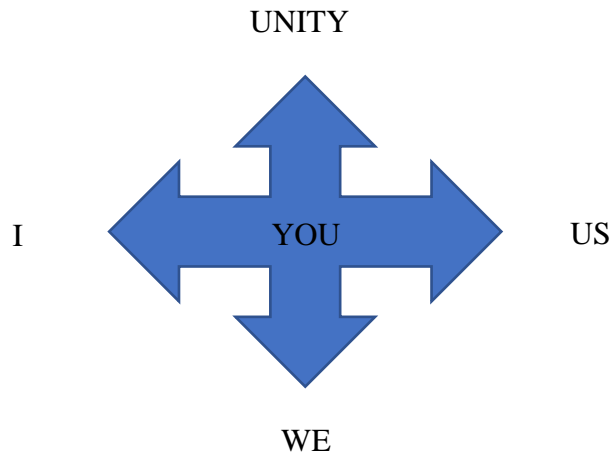
אלא שהיום, לאור התוכנית החדשה לאבולוציה, מחד, עלינו לטהר את הפלנטה מהשליליות הגבוהה ומאידך, התכלית הקיומית השתנתה וכולנו מוזמנים להפוך לבעלים של מהותנו האדירה שנקודת המוצא שלה הוא בקומה ה-100 – בכללות הרוחנית, ביקום 2.

מה עושים?

החברה האנושית זקוקה היום לעוצמות אחרות מאשר כוחנות, עושר החומר, עושר ההתמכרויות וההנאות הרגעיות. עוצמות אמיתיות (עוצמת תדר, מחשבה, תודעה), מה לעשות, נבנות רק בתוך יחסים מוכללים.

הבית לחוכמה מתהווה

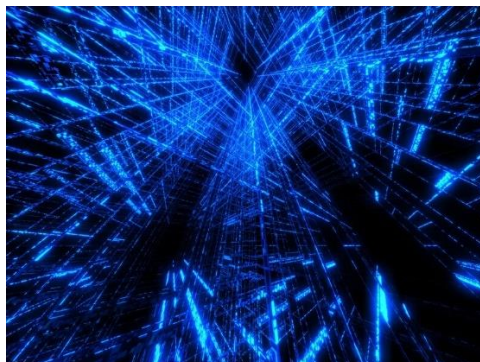

כדי לאסוף עוצמה לעוצמה, עלינו לאחוז בשני ארכיטיפים חדשים: תחילה ב- **WE** = מרחב שותפות של 'אנחנו' ואז ב- **UNITY** – אחדות, שלם בלתי נפרד. במה **WE** שונה מ- **US**?

WE היא יחד של אנשים אוטונומיים, אשר הצליחו לאיין את האגו שלהם ולפעול ממקום של חופש לטובת המכלול הקטן/גדול. לעומתם ב- **US** האנשים הם אוסף של אינדיבידואליים שאין להם את עצמם וזקוקים לעדר כדי להיות משמעותיים, ופועלים לתועלת השבט בלבד. ב- **WE** היחסים מושתתים על מרחבי שותפות בתוך האני, ביחסים שלו, במכלול הגדול, בשלם. ואילו ב- **US** היחסים מושתתים על אינטראקציות סתמיות, אינטרסים משותפים, סימביוזה.

בואו נעצור לרגע וננסה להבין קצת יותר לעומק את משמעות המכלול = מרחבי שותפות איכותיים:

נקודת המוצא של רעיון מרחב שותפות היא ב'אחד'. הכל בבריאה מוצאו מהאחד - מהבורא: הגנים, האנרגיות, הידע, היכולות, האמת, התקנות והחוקים, ולכן גם בלתי נפרד ממנו, ללא קשר למרחק ההסתעפות. ככול שהבריאה הסתעפה, אחדותה השתקפה באיכות היחסים בין מיקרו למאקרו. אם הכל הוא יחסים, הרי שניתן לתאר את הבריאה כשרשרת אדירה של סיבה – תוצאה, או כפקעת סבוכה היוצרת שבכה אנרגטית (רשת, מארג).

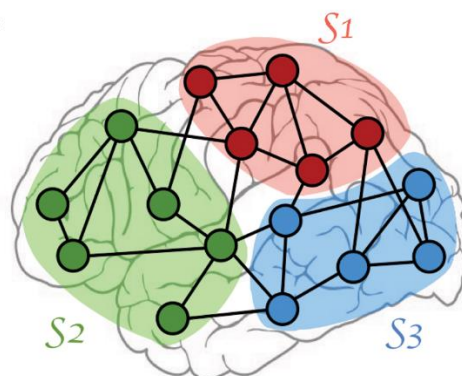
הבית לחוכמה מתהווה

מכאן, כל הקיים על השרשרת/שבכה מופיע בקשר/כטבעת לולאתית/כגרעין מהות; יקומים, ממלכות, יצורים, בני אדם, אלוהות וכד' (קוסמוס). כל קשר כזה מסתעף ויולד שרשראות נוספות עם קשרים חדשים המרחיבים את השבכה לאינסוף.

ניתן לתאר 'קשר' כמשולש ואת השרשרת כמשולשים בתוך משולשים, מנסרות בתוך מנסרות, שלמים מיני אטומים בתוך שלמים מיני אטומים ("ספר הידע", 52/516). אין הפרדה אלא רק יחסים רקורסיביים אינסופיים מזינים – מוזנים. כל קשר/משולש/טבעת לולאתית הוא צליל ייחודי, צבע ייחודי, תדר ייחודי (אוטונום במהות). "כל לולאה היא כוללות. מנגנון הקשירה נקרא היחיד" ("ספר הידע", חוברת 51).

התקשורת בפקעת הסבוכה רצה במהירות אדירה דרך רשת "עצבית" (נוירונים כמו בגוף), כאשר בכל צומת/קשר מתקיימת החלטה לגבי המשך כיוון התנועה. ככול שהתקשורת נהירה, מדויקת, ופועלת לטובת המכלול, היא עוצמתית יותר ומאחדת.

אפילו אנחנו מוגדרים כפקעת של שרשרת סיבה-תוצאה (יחסים = מחשבה) שגרעין המוצא שלנו/הטבעת הלולאתית/הקשר הראשוני נמצא בכוללות הרחנית, הקומה ה-100. כל הפנים השונים שילדנו במהלכי

הבית לחוכמה מתהווה

גלגולים, הסתעפו מאותו קשר ראשוני ויצרו קשרים רבים הנמצאים בממדים שונים על גבי השרשרת שאנחנו (מראת ידע קודמות).

לכן ליצור קשר זה אומר ליצור קשר!!!

לפי התכלית האבולוציונית, עלינו לפרום את הקשרים, לגלות פנים, לאסוף עוצמה לעוצמה ולטפס. בכל פתיחת קשר אנחנו בעצם מגלים שרשרת ארוכה עם עוד קשרים עליה. העבודה האבולוציונית מתחילה להיות מעיקה. לא? לא!!! כי אם אנחנו מבינים את העיקרון של הפקעת והקשרים: איננו צריכים להשקיע מאמץ בפרימת כל הקשרים על השרשרת האינסופית שאנחנו, אלא להתמקד בקשר שורש – בלולאה המרכזית המשפיעה על עולם ומלואו. קצת מזכיר את אפקט הפרפר – רגישות למצבי התחלה בפיסיקה הקוואנטית.

תפיסה זו מנוגדת לתפיסה של תלות הדדית או לתפיסה של הספירלה. תפיסת הפקעת עם אינסוף הקשרים שבה היא תפיסה הרבה יותר מחייבת, אחראית, תודעתית, מהודקת כי מצד אחד היא מתארת את השלם, את האחדות, את המורכבות של הבריאה כולה במיקרו ובמאקרו ומצד שני, כל קשר, כל טבעת לולאתית, כל פן הוא ייחודי – אוטונומי (לא אינדיבידואל). לכן, כאשר שני קשרים, 2 טבעות משתי שרשראות שונות פותחים את שתי זרועות הלולאה שלהם ומתחברים, הם בעצם מאחדים שני גרעיני מהות (ולא לאינטרסים או גחמות אישיותיות). זהו חיבור עמוק ועוצמתי יותר מכיוון שהוא מופעל על ידי מכלול הרצון. בתלות הדדית אנחנו מאחדים רק אנרגיות מהות בעזרת רצונות פרטניים.

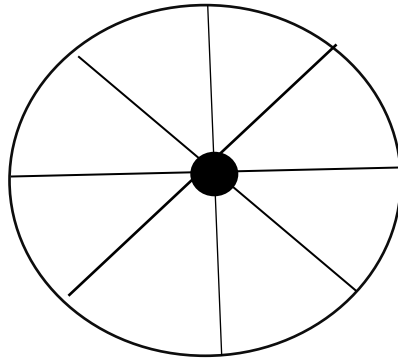
אם-כן, גישה 'הקשר' היוצרת מרחב שותפות איכותי ביחסים היא גישה ניטרלית, טכנולוגית, מעצימה תנועה תמידית אל עבר הממד הגבוה הבא, במקום גישה מכאנית-פונקציונלית הנצמדת לתכנים, הגדרות, צורות ומנסה כל הזמן לתקן.

תסכימו איתי שלמרות התיאור המורכב, אלה הם יחסים מהותיים, משמעותיים, עמוקים יותר מאשר היחסים הפיסיים – רגשיים שאנחנו מכירים. רמת המודעות – תודעה היא גבוהה. לכן, ההתמקדות ביחסים עם עצמנו ועם אחרים, אם אנחנו נמצאים בתהליכי התפתחות משמעותיים, תמיד צריכה להיות בשאלות: כמה פנים/קשרים הצלחנו לאחד? כמה קרובים אנחנו לקצה השרשרת בקומה ה-100?

אם כן, פרדיגמת WE – אנחנו הפנימי והחיצוני כאחד – עוצמת ההתכללות הפנימית והחיצונית כאחד מנסה לייצר תזוזה מרצון פרטני לרצון של מכלול... מטובת האינדיבידואל לטובת המכלול. על פי פרדיגמה זו, עוצמה נבנית מיחסים מוכללים בהם כל אחד הנו אוטונום שהצליח לאיין את האגו. כלומר, כולנו מכילים את כל ההיבטים ברמה האנרגטית, בלי לשפוט, להשוות, לבקר, תכנים. כך בעצם נבנית נקודת המכלול העוצמתית הנקראת WE. היא משמשת מעיין שפע שאינו אוכל.

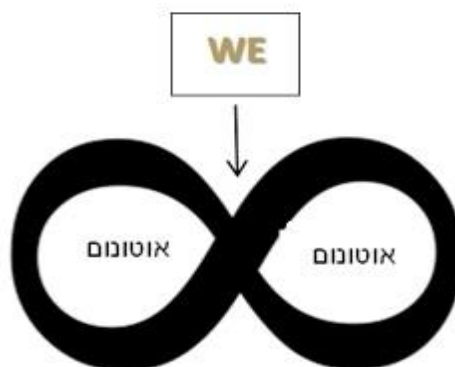

הבית לחוכמה מתהווה

WE היא הנקודה שפועלת לטובת המכלול ומאפשרת לייצר את פלטפורמת הטיפוס עבור כל הפנים שלנו, או כל השותפים במרחב. לכן, במרחב יחסים מוכללים, הנקודה באמצע/אור היא זו שמטעינה יחסים בין נצח העבר (+/אש) לבין נצח העתיד (-/ליל): מעיין נובע, ספר הידע, הבורא, מהות. אין היחסים של תן-קח נעשים בין אדם לאדם, אלא מאדם לנקודה באמצע!!!

כדי להשיג WE ביחסים, על כל אחד מהשותפים להיות אוטונום ולא אינדיבידואל. האוטונום מגדיר את מידת החופש שלו, את גבולות הנכון/מתאים לו בעזרת המערכת הקוגניטיבית – תודעתית שלו: אמונה – רצון – מחשבה – מצפון – אהבה אוניברסליים. אף אחד לא יכול לתת, להגדיר, לקחת ממנו את החופש שהוא פנימי. זו הייחודיות שלו הנמצאת תמיד בתוך הקונטקסט של הרבים. יחד עם זאת, האוטונום לא יכול לפעול באופן אגואיסטי, אינו יכול לפעול מתודעה פרטנית – לעצמי בלבד, אחרת הוא אינו אוטונום. לעומת זאת, אצל האינדיבידואל, החוץ מגדיר את גבולות העצמאות שלו ולכן, יכול גם להצר אותם או להרחיבם, תלוי במידת האגואיזם שלו. האוטונום רואה את האחר כאור, בעוד האינדיבידואל רואה אותו באופן חושי.

חשוב שניקח דוגמה מהגוף שלנו. התכללות ביחסים דומה להתנהלות הגוף שלנו. הגוף שלנו נוצר בעזרת התלות ההדדית (תקשורת) הקיימת בין כל התאים, בדיוק כמו שרשרת הבריאה שיוצרת את השדה המאוחד. כל תא ותא הוא נשמה, מהות ובעל תודעה אלוהית. בזכות חובמתם והאינטליגנציה שלהם התאים יודעים

הבית לחוכמה מתהווה

לנתח אלפי גירויים ולבחור בהתנהגות מתאימה כדי לקיים חיים – התכלית שלהם. תמיד הבחירה תהיה בטובת המכלול ולא בתועלת אישית. ברמת התא לא תיתכן אנוכיות, גם כאשר מונחת על כף המאזניים הישרדותו של התא. לכן, התאים אינם נאבקים זה בזה למען הישרדות, אלא הם משתפים פעולה ביניהם וכל עבודתם נעשית בתיאום. לו יכולנו לשמור על המאפיין האלטרואיסטי של התאים, כולנו היינו בריאים.

דומה הדבר לאלומת אור לבן שעוברת דרך מנסרה. המבנה הקריסטלי של המנסרה שובר את האור לקשת של צבעים, וכול צבע ייחודי. כאשר מקרינים חזרה את קשת הצבעים דרך הקריסטל, התדרים השונים מתכללים מחדש ויוצרים אלומה של אור לבן עוצמתי (זו אחדות ולא אחידות כמו בשבט ובאינדיבידואל). זה התהליך שאנחנו עושים בגילוי פנים והכללתם גם פנימה וגם החוצה.

נכון, התכללות ביחסים זה רוח שלא קל להשיג, כי יחסים משפיעים ברובדי הלא נודע, הלא ייאמן, הלא ודאי, הלא מוחשי. קשה לנו מאוד לראות בעיניים החושיות שלנו את עצמנו האדיר, את האחר או את המצב כאדירים. קשה לנו להיות מודעים לדברים הקיימים בתוכנו שאיננו יודעים בשכל. קשה לנו להתבונן בהשתקפויות. לכן עלינו לבוא אל יחסים עם תודעה ניטרלית של לוליין.

לוליין מסוגל להלך על חוד התער באיזון (מאיין ניגודים): לא בוחר, לא פוסל, לא מעדיף, אחרת ייפול לאחד הצדדים (גאון – טיפש, חי – מת, חד – כהה, טוב – רע, שמאל – ימין, אש – מים, חלש – חזק, מים – שמן). מצד שני הוא מסוגל לאחד הפכים (שמיים – ארץ, יום – לילה, שחור – לבן, זהות – מהות, תזה – אנטייתזה, שלום – מלחמה), לאסוף עוצמה לעוצמה, ליצור את פלטפורמת הטיפוס ולצלוח את המעבר לכוללות הרוחנית, נקודת המוצא האמיתית, הקומה ה-100 (ב"ספר הידע" המעבר נקרא "גשר הסיראט"¹).

¹ זהו גשר שצר מעובייה של שערת ראשנו והוא מחבר שמיים וארץ.

הבית לחוכמה מתהווה

בהתכללות אין אנחנו צריכים להשקיע מאמצים בשינוי בני אדם, אלא בשינוי צורת היחסים = שינוי שפה = שינוי תנועה אל עבר נקודת המוקד במרכז WE שהיא נקודת ההשתייכות/אנחנו. "אל תגידו לי שאני צריך להשתנות ל...אל תגידו לי שאני צריך לשנות אינטונציה...אל תגידו לי שאני צריך להתעדן...אל תגידו לי שאני צריך להביע יותר רגשות...וכד'. תשנו את ראייתכם, תגדילו את תודעתכם, שנו תנועה, שאלו שאלות ואז, תראו אותי אחרת."

6 ערכים בונים את מרחב השותפות ומעצימים את נקודת המוקד WE שבמרכזו:

אחריות – אוטונומיה. אף עוצמה לא יכולה לקחת עוצמה אחרת תחת השפעתה, כי זה מנוגד לחוק שיווי המשקל. לעולם איננו יכולים לשלוט על רצונו הפרטי של אדם אחר. כל אדם אחראי לנתיבו האישי מבלי להתערב בנתיבו של האחר. אף אחד לא יכול לחנך מישהו אחר. כל אדם מחנך את עצמו מתוך המאבק עם עצמי שלו/האישיות/הזהויות. לכן איננו יכולים לבקר, לשפוט, להעיר, לדרוש. משמעות הדבר שכל אחד אחראי לערוץ המחשבות, להזנה, לכוונה ולתוצאה של עצמו. כלומר, כל אדם יתפוס את האמת על ידי התקדמות תודעתו. לא האל או גורם אחר יכול לומר לו מהו הנתיב שעליו לדרוך או מה עליו לעשות (שינוי בתפקידי הייעוץ, הטיפול וההנחיה). כאחראי לנתיבו, האדם אוחד בהגה חייו, פועל ממקום של חופש, ולכן לא חושש להתכלל בתוך יחסים. בביטחון הוא מציג את תדר תודעתו ולא מחפש להיות צודק. הוא נמצא בגילוי מתמיד של פנים חדשים שבתוכו. הוא לוקח את הנדרש להמשך הטיפול שלו רק מנקודת ה- WE שבמרכז מרחב השותפות, מתוך המעיין הנובע העשיר, ולא מאדם אחר שבמרחב השותפות.

"המקום בו סנטימנטים נגמרים, מתחילה האחריות". אחריות משמעה מושלמות, כי היא באה ממהות הלב. ואילו בסנטימנטים, רגשות, לקיחת אחריות על האחר יש תועלת עצמית (המזון של האגו) שסוגרת את כל הנתיבים להתפתחות שלנו. כאשר אנחנו מתבוננים במניפולציות האלה שלו, אזי אנחנו יודעים לעצור ולקחת

הבית לחוכמה מתהווה

אחריות רק על נתיבינו שלנו. לכן, כאשר נקבל באהבה כל אירוע, כל חוויה, ואפילו את עצמנו עם האגו, סימן שאנחנו נמצאים במלוא ההבנה של ערך הקבלה. אנחנו מבינים שכל הנחווה הוא מתנה של אבולוציה.

מחויבות – ייחוס עצמי. המחויבות היא שכל שותף במרחב היחסים ימתח את השרשרת שהוא לנקודת המוקד שבמרכז מעגל השותפות – WE כמחויבות לפעול לטובת המכלול. כלומר, במרכז לא נמצא אדם, אלא נקודה שהיא "אנחנו" – הוויה - Being הפועלת לטובת המכלול. כאשר כל השותפים מצליחים לתכלל את כל הצירים/שרשראות שהם, כלומר, ליצור קואורדינטה בין תודעות, מחשבות, עוצמות שונות, בנקודת מוקד מרוכזת באמצע המרחב, הנקודה הופכת לפלטפורמת טיפוס מאוד עוצמתית. הופכת למעיין השפע של המרחב. מימנה המכלול שואב ידע, תדלוק, טריגרים לתנועה. לכן, כל ההסכמות במרחב שותפות מתקבלות מול הנקודה במרכז הפועלת לטובת המכלול ולא מול אנשים. זו נקודת מוקד מושכת ודוחפת שברמה אחת בודקת את התכלית לקיומו של מרחב השותפות, וברמה אחרת בודקת את המטרות הפונקציונלית של המרחב.

בפרשת משפטים (שמות כ"ג, 2) נאמר: "לא-תהיה אחר-רבים לרעת ולא-תענה על-רב לנטת אחרי רבים להטת", דהיינו אם אנחנו רואים כי דעת הרוב מביאה לידי החלטה שיש לה ספק לגבי טובת המכלול, אל לנו להסכים לה. עם זאת, הפרשן רבי אברהם אבן עזרא קובע כי יש חובה להטות אחרי הרוב, "...אם יהיו הרבים לטובה". בשונה מתפיסת הרוב/גישה מספרית, החלטות צריכות להתקבל פה אחד לטובת המכלול, כי אחרת לא כל השותפים יהיו מחויבים למתוח את השרשרת שהם אל הנקודה במרכז ובכך, לא יצליחו להעצים את עושרו של המעיין המשותף (נתינה).

כבוד – יחסים רקורסיביים. כבוד לאחר, לטבע, לחי, לאויב, הוא היסוד החשוב ביותר בתקנה של הבריאה. כול אחד ראוי לכבוד. כול אחד הוא ניצוץ של הבורא. עלינו להסתכל על האנשים מבעד לגוף המהות שלהם, האור והנשמה שלהם ולא מבעד למראה החיצוני שלהם או מבעד לדעות שלהם. עלינו אפילו לחבק את כל נערי המעלית בחיינו ("האויבים" שלנו) ולהשיג דווקא איתם כוללות של איחוד. "על אף שכל אחד יודע את האמת, הפלנטה שלכם לא תוכל לקבל מחסה אפילו לא בצל האיחוד האוניברסלי הזה שמתבצע, כל עוד ערוץ מסרב לקבל ערוץ אחר מאשר הערוץ העצמי שלו" ("ספר הידע" 53/726). אין מדובר לקבל אדם עם פני האישיות המחככים שלו, אלא לקבל את ערוץ מהותו. זהו חיבור עוצמה לעוצמה, תדר לתדר. השוואתיות ושונות גורמות לחיכוכים ולעימותים שאנו חווים בתוך יחסים. הן גורמות לקשיים בקבלת האחר ללא תנאי, ולכן גם לקשיי ההתכללות. כדי להתגבר, יש לאיין את האגו, לכבד כל אדם ואדם, לקבל באהבה את מה שקורה ולאט-לאט למוסס צורה, זהות והגדרות שונות.

אמון – ייחוס עצמי. כאשר לאדם יש את עצמו, כאשר הוא חי את פנימיותו לפי החוקים הקוסמיים, במיוחד זה של שיווי משקל, במקום את החוץ, כאשר הוא מאמין בשותפים למרחב היחסים, יש לו אומץ לוותר על שליטה, על מגננות ולהתמסר למכלול בלי החשש לאבד את ייחודיותו. הוא נכון לקחת סיכונים בלי להאשים את האחר. הוא מבין שכל הקורה הוא לטובת השגת התכלית האבולוציונית וחובות המשימה. אמון מאפשר לאדם לפעול מהמקום "נכון לי" במקום מהמקום "כדאי לי". אמון ברמתו הגבוהה הוא אהבה תודעתית. הלב

הבית לחוכמה מתהווה

מתמלא באור גדולות ומפיץ את ריחו לכול, ללא הבדל. הלב נשאר פתוח ואוהב, ללא צורך במיגון, ללא קשר למה שהאחר יעשה ולמה שקורה במציאות. פעימת ליבנו המקודשת – ברשותנו.

שמירה על קשר מבעד למהות הלב פירושה התפתחות דרך צורה, תוכן, הגדרה (עבודה קשה וארוכה כי היא פרטנית). אבל, שמירה על קשר מבעד למחשבה פירושה לראות הכל דרך תודעת החלקיק/השלם נעדר הצורה. לראות הכל כמהות, כפוטנציאל אלוהי אינסופי. עבודה מוכללת (מכלול הרצון, לטובת המכלול) ולכן גם קצרה. זו הדרגה הגבוהה שהאנושות יכולה להשיג.

"ביום בו תבין שפרחים יפרחו מתוך אהבה, משמעו שמצאת את אדונך." ("ספר הידע", 3/21)

תקשורת – יחסים רקורסיביים. תקשורת ביחסים חייבת לפעול ממקום של כנות ושקיפות, במקום ממניפולציות וכוחנות. ממקום רציונלי ותבוני, במקום ממקום רגשני. על האדם לומר את עצמו בלבד ולהימנע מלהגיב לגירויים או להטיח אשמות. רק באיסוף "אמירות של אותי" על נושא כזה או אחר, נוצרת רשימת רעיונות מוכללת של "אנחנו".

כיצד אם כן מיושבת הסתירה בין "אל יגנה איש" ובין "חבר אמיתי אומר את האמת המרה"? לומר אמת מרה זה לומר טקסט מהותי על הנקודה במרכז מרחב היחסים - WE בלי התייחסות אישית. הפרדות, התייחסות וכל הכאוס נוצרים כאשר מאזני המצפון שלנו לא באיזון. כאשר הם באיזון, איננו מרגישים בצורך לנתח מישהו, להעיר לו, או לבקר אותו. כל אחד ייקח מהמרכז את ההבנה המתאימה לו. לכן, גם אם מישהו מתלונן על ביקורת שלילית, או מצפה לקבל ביקורת חיובית, סימן שאין לו את עצמו והוא פועל בתגובה לטריגר חיצוני. כדי לדייק את עצמו, על האדם להיות בתנועה מעגלית (יחסים רקורסיביים) אין-סופית של צמיחה, התחדשות, השתנות וטיפוס. את התנועה המעגלית יוצר האדם בעזרת שאלות שיוצרות הפרש פוטנציאל ואף חיכוך, או בעזרת השתקפויות ביחסים. רק חיכוך מאפשר לקלף מעטפות וצעיפים ולהביא אור לטובת המשך ההתפתחות, בתנאי שאין תגובתיות או ניסיון לכופף ידיים. הפרחת מילים חמות שאין מאחוריהן כוונה אמיתית, או הפרחת אמירות שיפוטיות או תוכחות שיפוטיות על מה נכון/שגוי (נותנות כוח לתוכן, לצורה, במקום לתנועה), אין בהן כוח לחזק קשר.

רק יצורי אנוש אשר השיגו אבולוציה הם בלבד מסוגלים לביקורת עצמית. כלומר, רק לאחר שהשגנו את ידע האמת, את עוצמות המוח והבנה עמוקה לגבי התרחשות האירועים, אנחנו מסוגלים לעשות רפלקציה, ללמוד ולהשתנות (האל ברא אותך ואתה בורא את עצמך). מי שעדיין לא השיג את אלה, זקוק ל"קביים" חיצוניים.

למידה – אוטונומיה. להבין שכל ההתנסויות הן לטובתנו ולטובת הצמיחה שלנו. כדי לאפשר למרחב היחסים לצמוח, להתחדש, להשתנות ולהתעצם, על תהליך הלמידה להתמקד בבקרה תבונית על מידת היישום של חמשת הערכים שבונים את מרחב השותפות; בקרה תבונית על התנועה הקיימת; בקרה תבונית על מידת

הבית לחוכמה מתהווה

ההשגה של הבנה עמוקה שמרחיבה את "חור מנעול" התודעה; בקרה תבונית על היכולת להיות אחרת (לדעת את עצמי), לדעת אחרת, לחשוב אחרת, לעשות אחרת; בקרה תבונית על השגת השלם:

- בין עושר הרוח לעושר החומר.
- בין אושר מהותי לאושר רגשי.
- בין שמים (אוניברסלי) לארץ (דתי/ארצי).
- בין אינות (מעבר לצורה, מציאות אונטולוגית) לכוליות (צורה, מציאות אפיסטמולוגית).
- בין חופש/אוטונום/מהות (מה אני? נכון לי)... לעצמאות/אינדיבידואל/אישיות (מי אני? כדאי לי).
- בין העצמה (גופים 5-7; עוצמת שכל - מהות) להכשרה (גופים 1-4; דתי - לב).
- בין שורה עליונה (תכלית אוניברסלית, קהילתיות, אנושיות) לבין שורה תחתונה (פונקציונליות, אינדיבידואליות, תחרותיות).
- בין שאיפה (חורים שחורים) לנשיפה (חורים לבנים).
- בין אי-ודאות (ממדים גבוהים) לוודאות (ממדים ארציים).
- בין התחדשות (תנועה אינסופית) לשימור (סדר).

הסוד בתהליך הלמידה (שינוי צורה, העצמה) אם כן הוא דיוק – איזון – בחירת שביל הזהב - לא לייתר ולא להחסיר. ככול שהדבר מדויק יותר, הוא נצחי יותר. דבר שיש בו מותרות או חוסרים, מייצר אנרגיה שלילית שמביאה למחלות, לעיבוי הקליפות/מחסומים, לפסולת. לכן אנחנו נשחקים מהר ומתכלים (מוות).

כאשר כל **ששת הערכים** רוטטים בקואורדינטה, נוצרת תחושת ההשתייכות WE (7). רווח אדיר. דומה הדבר לתאי הגוף שלנו שהרטיטה שלהם היא זו שיוצרת את רקמת החיבור ביניהם. הסוד נמצא במחולל המוח. כלומר, ככול שהמוח מחולל תנועה מהירה יותר, הוא מזין את התאים ומהירות הרטיטה שלהם עולה ורקמת החיבור מתחזקת. כך גם ביחסים. כאשר אדם מרגיש חלק אמיתי ממרחב שותפות ביחסים, הוא נוכח במלאות שהוא. הוא מנכיח את קולו. הוא מאיץ תנועה אבולוציונית.

התוצאה במרחבי שותפות ביחסים: **השתייכות = בעלים של** (לא בעלים על כמו בארכיטיפים השבט – האינדיבידואל). בין כל השותפים מתקיימת ברית מהות (כולם מרגישים within ולא with). כלומר, האנשים משקיעים בלכונן את מרחב השותפות, בלעצב אותו, בלהזין אותו, אבל כל אחד עדיין אחראי לנתיבו שלו בלבד. יחד עם זאת, חשוב שלכל השותפים במרחב היחסים יהיה רצון לעבוד למען תכלית זהה מהותית ופונקציונלית כאחד, ובאותה כוללות של איחוד. כלומר, עם אותם אנשים, למרות שחלקם מוגדרים כ"אויבים" (הם נערי המעלית = בי"ס לאבולוציה).

כל השותפים במרחב שכזה הינם שווי ערך ללא קשר לתפקיד הפונקציונלי ולמיקום ההיררכי. אף אחד מהשותפים לא נותן לאחר או לוקח מהאחר, לא עושה או גורם לאחר דבר. כולם לוקחים ונותנים, מזינים ומוזנים, מהנקודה המוכללת שבמרכז, מהמעין הנובע.

הבית לחוכמה מתהווה

ניתן לתאר מרחב שותפות, אם כן, כמרחב קוגניטיבי – רשת תודעתית שעל פיו כאשר המחשבות משתנות גם היחסים משתנים, גם המערכת משתנה, גם המציאות משתנה. כל שינוי שייך לאדם וליכולתו האפיסטמולוגית; ליכולתו להפעיל בינה, היגיון, מודעות, מצפון (להשיג הבנה עמוקה) ביישום ששת הערכים.

למרות עוצמת הטיפול עדיין לא מספיק להשיג WE. כי כדי לעבור את שער הגאולה, חור שחור, גשר סיראט, ולצאת בשלום בכללות הרוחנית, הקומה ה-100, עלינו גם לחתור להשיג YOU ובהמשך UNITY.

YOU: משמעה, אני לא קיים, הזהויות שלי לא קיימות, רצונותי לא קיימים, אלא אני נמצא לשירותו של האחר. אלטרואיזם לשמו (אי-קיום). זהו שלב קריטי בכניסה לחור השחור, כי זהות או רצון מקבעים חומר וחומר תמיד נבלע בתוך חור שחור. במעבר עלינו להפוך לקריסטלים בעלי אנרגיה קרה.

כאשר הצלחנו להיפלט מבעד לחור לבן אל נקודת המוצא האמיתית שלנו, אז אנחנו הופכים ל- **UNITY** – אחדות. על פי פרדיגמה זו אין יותר יחיד/יחד...חוף/פנים...שמייים/ארץ...טוב/רע...שורה עליונה/שורה תחתונה וכד', אלא התייחסות לשלם: חשיבה של שלמים, אסטרטגיה של שלמים, תנועה של שלמים, מבנים של שלמים. היוצר והנוצר אחד הם. שלם הנו מדיום ניטרלי. מרכז הקיום המוחלט - "הקיים באחדות" שמורכב ממשמעות. יש בו אהבה. יש בו נשימה שהיא מהות הדברים. זהו בית המקדש של המסתורין, של מקור מוצאנו אליו עלינו לחזור, של פוטנציאל אינסופי שמבקש להתממש.

שלוש הפרדיגמות YOU, WE ו- UNITY שהן פרדיגמות של "אוקיינוס כחול", מטעינות, זורמות, מזינות בנתיב הטיפול שלנו אל עבר מהותנו = אמת. לכן נאמר: "אדוני האמיתי חבוי בתוכם" ("ספר הידע", 19/224). רצפת האוקיינוס היא אהבה כרטט שהיא אהבת הטבע והחי, אהבת אדם, אהבת אויב, אהבת מהות עצמית, אהבת השלם, אהבת הנברא בזכות הבורא, היא האמת והאמונה שלנו באדירותנו.

עם ההבנה... **ליצור קשר זה אומר ליצור קשר!!!**

מאחלת לכולנו קשרים מופלאים ומשמעותיים שיביאו אותנו אל פסגת הקיום – הקומה ה-

!!!100

שלכם

חג פסח הכי שמח בעולם

ברכה

הבית לחוכמה מתהווה

הצטרפו למהפכה השקופה שאנחנו מובילים...מהפכה המאפשרת לנו להיות רלוונטיים בכל מציאות, בכל ממד, בכל מדיום! מהפכה המאפשרת לנו להתכלל ולטפס.

12/4 <https://lizroahdaat.ravpage.co.il/TA>

26/5 <https://lizroahdaat.ravpage.co.il/misgavdov>